

N:o 25.

Ank. till Riksd. Kansli den 12 April 1873, kl. 6 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om bestämmandet af villkor för utländings rätt att anställa rättegång emot svensk undersåte.

Herr J. Sjöberg har uti en inom Andra Kammaren väckt, till Lag-Utskottet remitterad motion (n:o 181) hufvudsakligen anført, att under en följd af år främmande makters undersåter till stort antal tillåtits att besitta fast egendom i riket eller ock att för obestämd tid der vistas. På senaste tiden hade detta antal högst betydligt ökats, antagligen äfven med sådana utländingar, som utan Kongl. Maj:ts särskilda tillstånd för längre eller kortare tid uppehölle sig här i riket. Till dessa senare kunde räknas arbetare eller arbetsföreståndare i vissa fabriks- eller handtverksyrken jemte agenter för handel och affärer af allehanda slag. Gifvet vore, att rättstvister kunde och skulle uppkomma mellan dessa invandrare och landets egna innevånare. Då en främmande makts undersåte anställde rättegång emot en svensk man, vore det i många fall för den främmande en lätt och, efter hvad erfarenheten skall visat, äfven begagnad utväg att undandraga sig all påföljd af domstolens utslag derigenom, att han reser ur riket. Svensk man kunde således af en utlänning tillskyndas ett lidande, mot hvilket den förre vore rättslös. Motionären funne sig för den skull föranlåten hemställa och föreslå: »att Riksdagen måtte för sin del antaga och besluta en författning, hvarigenom stadgas, att uti mål, som efter stämning anhängiggöres emellan utlänning, å ena sidan, och svensk undersåte, å den andra, den senare icke är skyldig att ingå i svaromål, med mindre kåranden, för den kost-

nad och skada, han kan kännas skyldig att gälda, ställer sådan borgen eller säkerhet, som uti 26 kap. § 1 Rättegångsbalken, på sätt detta lagrum lyder i Kongl. Förordningen den 18 April 1849, föreskrifves, eller ock annan säkerhet, hvarmed svaranden åtnöjes eller som af domaren godkännes; dock att detta stadgande icke må tillämpas i vexelmål och de mål, hvaruti domstol eller domare utfärdat offentlig stämning.»

Utskottet anser visserligen ifrågavarande motions syfte beaktansvärdt. Hittills lära dock de olägenheter, hvilkas afhjelpande med motionen afses, temligen sällan hafva inträffat, och den ifrågaställda lagstiftningsåtgärden torde således icke för närvarande vara af något trängande behof påkallad, utan kunna anstå till dess en revision af Rättegångsbalken i dess helhet varder företagen. Med afseende härå och då frågan, såsom berörande internationela förhållanden, i allt fall svårligen kan på tillfredsställande sätt lösas utan föregången utredning af främmande länders lagstiftning i ämnet — en utredning som Utskottet, upptaget af många andra viktiga frågor, ej varit i tillfälle att nu åstadkomma — får Utskottet vördsamt hemställa,

att omförmälda motion ej måtte till någon Riksdagens vidare åtgärd föranleda.

Stockholm den 12 April 1873.

På Utskottets vägnar:

H. G. v. GEGERFELT.
